

Sygn. akt IC 1903/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Jadwiga Wójcikiewicz

Protokolant Sylwia Jurkowska

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2013 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **małoletniego J. O. reprezentowanego przez przedstawicieli ustawowych J. i A. O. (1)**

przeciwko **R. T. i (...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę, rentę i ustalenie

I. zasądza od pozwanych (...) S.A.
z siedzibą w W. i R. T. (1) na rzecz małoletniego powoda J.

O. kwotę 27.200 złotych (dwadzieścia siedem tysięcy dwieście
złotych), przy czym zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego –
wyrok wobec pozwanego R. T. (1) jest zaoczny;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu stronie pozwanej
(...) S.A. z siedzibą
w W.;

IV. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa Sąd Okręgowy w Świdnicy na rzecz
Kancelarii Adwokackiej adwokata J. M. kwotę 4428 zł tytułem
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, oddalając wniosek dalej idący;

V. nakazuje pozwanym (...) S.A.
z siedzibą w W. i R. T., aby uiścili na rzecz Skarbu
Państwa Sąd Okręgowy w Świdnicy kwotę 860 zł tytułem brakującej części
opłaty stosunkowej, od uiszczenia której powód był zwolniony, przy czym

zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego - wyrok wobec

pozwanego R. T. (1) jest zaoczny;

VI. wyrokowi w pkt I i IV wobec pozwanego R. T. (1) nadaje rygor

natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1903/11

UZASADNIENIE

Małoletni powód J. O. reprezentowany przez przedstawicieli ustawowych J. i A. O. (1) w pozwie przeciwko R. T. i (...) S.A. z siedzibą w W. – dopozwanego w oparciu o przepis art. 194 § 3 kpc, wniósł o zasądzenie in solidum kwoty 200.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, trwały uszczerbek na zdrowiu, ból i cierpienie, przy czym zapłata przez jednego z dłużników zwalnia drugiego do wysokości dokonanej zapłaty, zasądzenie od pozwanych in solidum kwoty 31.200 zł tytułem skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb za okres trzech lat przed wniesieniem pozwu, przy czym zapłata przez jednego z dłużników zwalnia drugiego do wysokości dokonanej zapłaty, zasądzenie od pozwanych in solidum renty z tytułu zwiększonych potrzeb w wysokości 1.400 zł miesięcznie płatnej do pierwszego dnia każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia płatności którejkolwiek z rat, przy czym zapłata przez jednego z dłużników zwalnia drugiego do wysokości dokonanej zapłaty, ustalenie, że pozwani będą ponosili w przyszłości odpowiedzialność za skutki zdarzenia, które miało miejsce 30 kwietnia 2001 roku w miejscowości N., zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika z urzędu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż został w dniu 30 kwietnia 2001 roku w N. w trakcie przechodzenia przez jezdnię uderzony przodem pojazdu prowadzonym przez pozwanego R. T. (1), który przekroczył dopuszczalną prędkość. W trakcie zdarzenia powód miał pięć lat i wyniku tego wypadku stwierdzono u małoletniego powoda wodniaki podtwardówkowe przemieszczające i uciskające struktury mózgowie. U małoletniego powoda w związku z wypadkiem wystąpiły objawy neurologiczne takie jak jąkanie klonicznie – toniczne, któremu towarzyszą spastyczne skurcze mięśni oddechowych. Strona pozwana (...) S.A. w W. dotychczas wypłaciła tytułem zadośćuczynienia kwotę 16.000 zł, jak również zwróciła kwotę 756 zł tytułem kosztów dojazdów. Przedstawiciele ustawowi małoletniego powoda 6 grudnia 2001 roku zawarli pozasądową ugodę, w oparciu o którą pozwany R. T. (2) wypłacił im kwotę 5.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za krzywdę, jednakże zdaniem przedstawicieli ustawowych małoletniego powoda jest ona nieważna z uwagi na to, że rodzice powoda nie dysponowali w czasie zawierania tej ugody zgodą wydaną przez sąd rodzinny i opiekuńczy. Małoletni powód J. O. skarża się na ciągłe bóle głowy, wynikami których jest nerwowość, trudności w szkole, bezsenność, kłopoty z chodzeniem, ma stwierdzone ciągłe zatkanie nosa, stupor, jego stan zdrowia ulega systematycznemu pogorszeniu. Określając wysokość zadośćuczynienia przedstawiciele ustawowi małoletniego powoda mieli na uwadze ogrom krzywdy doznanej przez małoletniego powoda w piątym roku życia. Wypadek zniwelował praktycznie wszelkie role społeczne powoda, w tym w sferze ekonomicznej i zawodowej, został on praktycznie skazany wyłącznie na pomoc rodziców. Roszczenie o zapłatę kwoty 31.000 zł powód uzasadnia zwiększeniem jego potrzeb, wymaga on bowiem dodatkowej opieki, ciągłych wizyt lekarskich. Rodzice powoda przeznaczają dodatkowo na opiekę nad powodem około 20 godzin tygodniowo – gdy przyjmie się wynagrodzenie opiekuna na kwotę 10 zł za godzinę daje to 200 zł tygodniowo, 10.400 zł rocznie i 31.200 zł za okres trzech lat. Ponadto powód będzie wymagał w przyszłości coraz większej opieki nawet przy podstawowych czynnościach życiowych i wysokość renty zbliżona do najniższego wynagrodzenia nie może być uznana za wygórowaną. Wobec stałego pogarszania się stanu zdrowia powoda uzasadnione jest żądanie ustalenia odpowiedzialności pozwanych za mogące w przyszłości wystąpić skutki wypadku.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł, oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Odpowiedzialność strony pozwanej (...) S.A. za szkodę spowodowaną przez pozwanego R. T. (1) wynika z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane w związku z ruchem tych pojazdów. Strona pozwana podniosła, iż nie jest prawdą, aby małoletni powód otrzymał od ubezpieczyciela kwotę 16.000 zł tytułem zadośćuczynienia, w rzeczywistości była to bowiem kwota 17.800 zł, ogólna zaś kwota przyznanych z tytułu szkody świadczeń wyniosła 19.490 zł, oprócz tego powód otrzymał 5.000 zł w ramach ugody zawartej z R. T.. W ocenie strony pozwanej otrzymane przez powoda w 2001 roku zadośćuczynienie w łącznej kwocie 22.800 zł stanowiło kwotę odpowiednią i nie było zaniżone. Strona pozwana zarzuciła również nie udowodnienie żądania dalszego zadośćuczynienia. Żądanie zasądzenia renty z tytułu zwiększonych potrzeb zarówno skapitalizowanej, jak i okresowej jest bezzasadne, bowiem w żaden sposób nie udowodnione, podobnie jak żądanie pozwu o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość. Strona pozwana podniosła jeszcze, iż małoletni powód przed wypadkiem z 30 kwietnia 2001 roku był osobą niepełnosprawną, to jest od roku 2000 z powodu chorób neurologicznych i upośledzenia narządu ruchu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany R. T. (2) 30 kwietnia 2001 roku w N.kierując samochodem osobowym marki V. (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, iż na terenie zabudowanym prowadził samochód z prędkością przekraczającą dopuszczalną na tym odcinku drogi prędkość 40 kilometrów na godzinę i w skutek nadmiernej prędkości doprowadził do uderzenia przodem pojazdu w przechodzącego przez jezdnię małoletniego powoda J. O. powodując u niego obrażenia ciała w postaci złamania kości udowej lewej, złamania obojczyka lewego i żebra siódmego po stronie prawej, wstrząśnienia mózgu, ogólnych potłuczeń, które naruszyły czynności narządów ciała u małoletniego powoda na okres powyżej 7 dni. W stosunku do pozwanego R. T. (1) toczyło się przed Sądem Rejonowym w (...) postępowanie karne za popełnienie wyżej opisanego czynu. Wyrokiem z 7 grudnia 2001 roku wydanym w sprawie II K 654/11 Sąd Rejonowy warunkowo umorzył na okres próby wynoszący dwa lata postępowanie karne przeciwko pozwanemu R.T.i orzekł od pozwanego R. T. (1) na rzecz Stowarzyszenia (...) na rzecz Dzieci Ziemi (...) świadczenie pieniężne w kwocie 300 zł.

Dowód: wyrok z 7 grudnia 2001 roku Sądu Rejonowego w (...) wydanego w sprawie II K 654/11 – akta Sądu Rejonowego w (...) sygn. akt II K 654/11 – akta w załączeniu,

opinia biegłego sądowego do spraw techniki samochodowej i bezpieczeństwa ruchu drogowego A. O. (2) – akta Sądu Rejonowego w (...) sygn. akt II K 654/11 – akta w załączeniu.

Po wypadku komunikacyjnym z 30 kwietnia 2001 roku małoletni powód do 23 maja 2001 roku był leczony na Oddziale (...) Dziecięcej (...) Szpitala (...) we W.. W trakcie tego pobytu małoletni miał założony na okres trzech tygodni wyciąg bezpośredni na kość udową lewą, co oczywiście wiązało się z cierpieniem i dolegliwościami bólowymi. Po raz drugi na tym Oddziale małoletni powód przebywał od 25 czerwca 2001 roku do 6 lipca 2001 roku i w trakcie tego pobytu zdjęto mu opatrunek gipsowy z kończyny dolnej lewej i rozpoczęto rehabilitację, co również powodowało dolegliwości bólowe.

W wyniku wypadku komunikacyjnego z 30 kwietnia 2001 roku u małoletniego powoda J. O. doszło do mnogich obrażeń ciała: urazu głowy z utratą przytomności, złamania kości udowej lewej, złamania obojczyka lewego, złamania żebra VII po stronie prawej, ponadto u małoletniego stwierdzono wodniaki podtwardówkowe po urazie głowy. Następstwem złamania kości udowej lewej jest dyskretne utykanie powoda na kończynę dolną lewą

Przed urazem z 30 kwietnia 2001 roku małoletni powód J. O. nie miał dolegliwości ze strony układu nerwowego, rozwój małoletniego powoda w pierwszych latach życia był prawidłowy.

W zakresie neurologicznym w czasie pierwszej hospitalizacji tj. od 30 kwietnia 2001 roku do 23 maja 2001 roku w szóstej dobie u małego powoda wystąpiło powikłanie w postaci obrzęku mózgu z przemieszczeniem i poszerzeniem przestrzeni płynowych w okolicy czołowo – ciemieniowej lewej, po wykonaniu TK głowy rozpoznano wodniaki podtwardówkowe przemieszczające i uciskające struktury środkowe, stwierdzono przejściowy połowiczny niedowład twarzowo – kończynowy po stronie prawej, który następnie wycofał się, ale występowały zaburzenia mowy jąkanie kloniczno – toniczne wymagające rehabilitacji logopedycznej refundowanej przez NFZ. Obecnie rehabilitacja logopedyczna nie jest wymagana.

U małego powoda w wyniku badania TK głowy 18 marca 2005 roku stwierdzono cechy dyskretnego zaniku korowego w zakresie płatów czołowych, który jest wynikiem przebytego na skutek wypadku z 30 kwietnia 2001 roku urazu głowy, w tym mózgu. Uszkodzenie tego typu nie występuje u osoby dorastającej w okresie rozwojowym fizjologicznie, a może powstać jedynie z przyczyn zewnętrznych to jest urazu. W 2005 roku u małego powoda występowały jeszcze napady typu padaczkowego związane z przebytem 30 kwietnia 2001 roku urazem, ale w chwili obecnej takie napady już nie występują.

Małoletni powód był konsultowany w poradni neurologicznej jeszcze 22 marca 2006 roku, 26 czerwca 2006 roku, 7 stycznia 2008 roku, 1 października 2008 roku i specjalista neurolog rozpoznał stan po ciężkim urazie głowy w 2001 roku i wobec tego leczony był z powodu pourazowego bólu głowy i trudności w szkole. Ponadto małoletni powód był konsultowany u specjalisty chorób dziecięcych, który również rozpoznał w związku ze stanem po urazie czaszki wzmoczoną pobudliwość nerwową, bezsenność i bóle głowy.

W przyszłości nie powinny wystąpić dalsze skutki przebytych obrażeń w zakresie neurologicznym, w tym padaczki.

Małoletni powód miał zwiększone potrzeby w okresie zastosowanego opatrunku gipsowego i zaburzeń mowy, wymagał wówczas również pomocy w nauce, ale w chwili obecnej zakres tej pomocy trudno jest określić. W zakresie neurologicznym obecnie wymagane jest stosowanie leków objawowych związanych z dolegliwościami bólowymi głowy.

Nie ma podstaw do uznania, że w przyszłości można się spodziewać dalszych negatywnych skutków doznanych przez małego powoda obrażeń w zakresie chirurgicznym.

Małoletni powód po wypadku nigdy nie korzystał ze świadczeń rehabilitacyjnych typu: pobyt w oddziale rehabilitacyjnym, rehabilitacja w trybie ambulatoryjnym, turnus rehabilitacyjny w sanatorium. Obecnie nie ma podstaw do uznania, że istnieje zasadność leczenia rehabilitacyjnego i tego że małoletni z tego powodu ma mieć zwiększone potrzeby. W przyszłości nie wystąpią u małego powoda negatywne skutki w zakresie chirurgicznym doznanych przez niego w wypadku z 30 kwietnia 2001 roku obrażeń i stan zdrowia małego powoda nie powinien się pogarszać w miarę dorastania. Małoletni powód dyskretnie utyka na kończynę dolną lewą, co jest następstwem złamania kości udowej lewej i różnicy w długości kończyny dolnej lewej w stosunku do prawej. Sprawność fizyczna małego powoda jest prawidłowa, małoletni uczestniczy w zajęciach wychowania fizycznego, lubi grać między innymi w koszykówkę.

Dowód: opinia sądowo – lekarska z 24 stycznia 2012 roku biegłego sądowego z zakresu: neurochirurgii, neurotraumatologii i chirurgii dziecięcej J. C. k. 202 – 206,

opinia uzupełniająca sądowo – lekarska z 11 kwietnia 2012 roku biegłego sądowego z zakresu: neurochirurgii, neurotraumatologii i chirurgii dziecięcej J. C. k. 283 – 284,

opinia z 4 grudnia 2012 roku biegłego sądowego specjalisty neurologa E. F. k. 350 – 354,

opinia uzupełniająca z 19 marca 2013 roku biegłego sądowego specjalisty neurologa E. F. k. 388 – 389,

zaświadczenie lekarskie o stanie zdrowia dziecka z 6 lipca 2011 roku k. 162,

karta porady specjalistycznej z 27 marca 2002 roku k. 163,
zaświadczenie lekarskie z 18 września 2008 roku k. 166,
zaświadczenia lekarskie specjalisty neurologa dziecięcego - pediatry T. I. k. 57, 167 – 169, k. 172,
dokumentacja medyczna z Poradni Neurologii Dziecięcej (...) w D. k. 270 – 281,
kart informacyjne z 23 maja 2001 roku i 6 lipca 2001 roku (...) Szpitala (...) we W. k. 71 – 72,
wynik badania TK z 18 marca 2005 roku k. 74,
konsultacja neurologiczna 26 sierpnia 2005 roku k. 75,
badanie MR mózgowia małego powoda z 7 stycznia 2013 roku k. 385 – 386,
dokumentacja medyczna małego powoda Zespołu (...) w Z. (...) dla Dzieci Zdrowych od 1 marca 1996 roku do 2011 roku k. 188 – 194.

W badaniu psychologicznym biegły sądowy z tej dziedziny stwierdził, iż odległym następstwem doznanego przez małego powoda 30 kwietnia 2001 roku urazu głowy są symptomy cerebrastenii pourazowej, które wystąpiły w 2005 roku i trwają do chwili obecnej tj. bóle głowy, wzmożona męczliwość w trakcie uczenia się, problemy z zapamiętywaniem materiału dydaktycznego. C. pourazowa są to zaburzenia zwykle nieorganiczne, będące lżejszym niż encefalopatia następstwem urazu czaszkowo – mózgowego. Wystąpienie cerebrastenii jest wynikiem współistnienia zarówno czynników psychologicznych, jak i organicznych. W zakresie funkcjonowania psychologicznego subiektywnie odczuwany dyskomfort wywołują pourazowe bóle głowy, oraz okresowe bóle lewej nogi po jej sforsowaniu. W trakcie leczenia zaraz po wypadku tj. w dniach 30 kwietnia 2001 roku – 23 maja 2001 roku w (...) Szpitalu (...) we W. mały powód odczuwał dolegliwości bólowe spowodowane przez wyciąg bezpośredni za kość udową lewą. W trakcie nauki w klasie zerowej mały powód narażony był na stygmatyzację i wyśmiewanie przez rówieśników co było dla niego źródłem cierpienia psychicznego. U małego powoda zalecono w oparciu o przeprowadzone badanie w Poradni P. – Pedagogicznej w Z. daleko posuniętą indywidualizację procesu dydaktycznego, dogotowanie wymagań, metod pracy i sposobu oceniania do możliwości dziecka. Biegły psycholog M. G. stwierdził, iż mały powód nie wymaga oddziaływań w postaci rehabilitacji, psychoterapii, pomocy psychologicznej. Sprawność umysłowa małego powoda – będąca pochodną funkcji mózgu – mieści się w granicach normy, na poziomie nieco poniżej przeciętnej. Funkcje słowno – pojęciowe są gorzej rozwinięte – poniżej przeciętnej od funkcji percepcyjno – motorycznych – poziom przeciętny. Nie można jednoznacznie stwierdzić, czy opóźnienia w rozwoju funkcji słowno – pojęciowych są długofalowym skutkiem urazu głowy, czy też są uwarunkowane specyfiką nieharmonijnego rozwoju umysłowego powoda, który w okresie wczesnego dzieciństwa wykazywał cechy opóźnienia zarówno w zakresie funkcji motorycznych, jak i językowych. U małego powoda nie stwierdzono utrwalonych, pogłębiających się zmian w tkance mózgowej skutkujących objawami o charakterze encefalopatycznym lub otepiennym, ani nie wskazuje występowania charakteropatii tj. patologicznej deformacji struktury charakteru na podłożu organicznego uszkodzenia mózgu. W ocenie biegłego psychologa brak jest przesłanek wskazujących, iżby stan zdrowia małego powoda pogarszał się w miarę dorastania. Mały powód pod względem psychologicznym obecnie funkcjonuje lepiej, aniżeli w okresie bezpośrednio po urazie. Powód jest osobą lubianą i akceptowaną w środowisku, społecznie przystosowaną, wolną od nałogów, zadowoloną z życia, nastawioną optymistycznie, aktywną, uprawiającą sport. W młodym mózgu znacznie szybciej następuje uruchomienie mechanizmów kompensacyjnych w obrębie uszkodzonych struktur, niż u osoby dorosłej.

Dowód: opinia sądowo – psychologiczna z 7 marca 2012 roku biegłego psychologa M. G. k. 231 – 234 v,

opinia uzupełniająca sądowo – psychologiczna z 10 maja 2012 roku biegłego psychologa M. G. k. 303 – 304,

opinia z 12 grudnia 2005 roku psychologiczno – pedagogiczna k. 76 – 78.

(...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w D. zaliczył małoletniego powoda J. O. do osób niepełnosprawnych, a niepełnosprawność datuje się od 2000 roku.

Dowód: orzeczenie z 1 lipca 2002 roku o niepełnosprawności (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w D. k.161,

orzeczenie z 25 sierpnia roku o niepełnosprawności (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w D. k.170,

orzeczenie z 15 października 2008 roku o niepełnosprawności (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w D. k. 164,

Strona pozwana (...) S.A. 17 września 2001 roku wypłaciła przedstawicielowi ustawowemu małoletniego powoda kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, 14 listopada 2001 roku wypłacono drugą ratę zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 5.000 zł. Strona pozwana 22 listopada 2001 roku ustaliła końcowe zadośćuczynienie na kwotę 17.800 zł, ale z uwagi na 10% przyczynienie się którym był brak opieki nad małoletnim powodem strona pozwana wypłaciła kwotę 16.000 zł. Ponadto strona pozwana wypłaciła jeszcze 3 grudnia 2001 roku za zniszczony rower małoletniego powoda kwotę 395 zł, 20 grudnia 2001 roku kwotę 60 zł za zniszczoną odzież małoletniego powoda, 28 stycznia 2002 roku 840 zł z tytułu kosztów dojazdu. Strona pozwana (...) S.A. w wyniku analizy materiału zgromadzonego w aktach sprawy szkodowej i aktach sprawy karnej 3 listopada 2003 roku postanowiła uchylić stanowisko co do przyczynienia się małoletniego powoda do powstania szkody. W związku z tym strona pozwana dopłaciła kwotę 2.279 zł, bowiem na kwoty należne małoletniemu powodowi składają się: zadośćuczynienie w kwocie 17.800 zł, zniszczony rower 395 zł, zniszczona odzież 60 zł, koszty dojazdów 840 zł, razem jest to kwota 19.095 zł, a dotychczas wypłacono przedstawicielom ustawowym małoletniego powoda kwotę 16.816 zł. Przedstawiciele ustawowi małoletniego powoda zwracali się jeszcze do strony pozwanej o wypłatę dodatkowego zadośćuczynienia w kwocie 80.000 zł, ale strona pozwana nie uznała tego roszczenia za zasadne.

Pozwany R. T. (2) na podstawie zawartej 6 grudnia 2001 roku ugody z przedstawicielami ustawowymi małoletniego powoda zobowiązał się do zapłaty na rzecz małoletniego powoda J. O. kwoty 5.000 zł tytułem naprawienia wszelkich szkód i pokrycia wszelkich kosztów związanych z wypadkiem komunikacyjnym z 30 kwietnia 2001 roku, w którym małoletni powód doznał obrażeń ciała. Przedstawiciele ustawowi małoletniego powoda oświadczyli, iż kwota ta stanowi pełne zadośćuczynienie za szkodę poniesioną przez małoletniego powoda, z tym zastrzeżeniem że dotyczy tylko skutków wypadku już ujawnionych, nie obejmuje ewentualnych dalszych następstw zdarzenia. Kwota ta zaspokaja również ewentualne roszczenia rentowe małoletniego powoda.

Dowód: akta szkody strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. I Ns: (...) – akta szkody w załączeniu;

ugoda z 6 grudnia 2001 roku zawarta przez przedstawicieli ustawowych małoletniego powoda, a pozwanym R. T. k. 73.

Sąd zważył:

Zdaniem Sądu powództwo jest w części uzasadnione.

W niniejszej sprawie przedstawiciele ustawowi małoletniego powoda pozwali: R.T.i (...) S.A.w W.. R. T. (2)tj. sprawca wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego urazu doznał małoletni powód J. O.. Wyrokiem z 7 grudnia 2001 roku Sąd Rejonowy w (...) warunkowo umorzył na okres próby wynoszący dwa lata postępowanie karne przeciwko pozwanemu R.T.. Odpowiedzialność strony pozwanej (...) S.A.za szkodę spowodowaną przez pozwanego R. T. (1)wynika z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane w związku z ruchem tych pojazdów, co wprost przyznała strona pozwana (...) S.A..

Odpowiedzialność obu tych pozwanych opiera się na dwóch różnych podstawach prawnych.

Odpowiedzialność pozwanego R. T. (1) niewątpliwie wynika z czynu niedozwolonego tj. spowodowania 30 kwietnia 2001 roku wypadku komunikacyjnego, w którym urazów doznał małoletni powód J. O.. W kodeksie cywilnym czyny niedozwolone unormowane są w przepisach 415 – 449. Z ogólnej reguły zapisanej w art. 415 kc wynika, iż kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Zgodnie z § 1 artykułu 444 kodeksu cywilnego w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Natomiast § 2 stanowi, że jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. W myśl art. 445 § 1 kc w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Natomiast odpowiedzialność strony pozwanej (...) S.A. opiera się na art. 822 § 1 kc zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim, a więc szkody wyrządzone między innymi na skutek czynu niedozwolonego. Istotą opisywanego ubezpieczenia jest wejście ubezpieczyciela na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w sytuację prawną ubezpieczającego, w zakresie ponoszonej przez niego odpowiedzialności odszkodowawczej. Z chwilą wyrządzenia szkody przez ubezpieczającego powstaje trójstronny stosunek prawny łączący sprawcę szkody (ubezpieczającego), zakład ubezpieczeń oraz poszkodowanego.

Przedstawiciele ustawowi małoletniego powoda dochodzili od pozwanych zadośćuczynienia w kwocie 200.000 zł.

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych, zarówno tych już doznanych, jak i tych które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, przyznawaną jednorazowo.

Jeżeli chodzi o zagadnienie wysokości zadośćuczynienia to za ugruntowany w orzecznictwie i piśmiennictwie należy uznać pogląd o kompensacyjnym charakterze zadośćuczynienia przewidzianego w tym przepisie. Tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta jednak nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 26 lutego 1962 roku, 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5 poz. 107, w wyroku z 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92, wyrok z 22 marca 1978 roku, IV CR 79/78, niepubl.). Zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (a więc prognozy na przyszłość). Przy ocenie więc "odpowiedniej sumy" należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy (wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 2000 roku, I CKN 969/98, LEX nr 50824).

Niewątpliwie małoletni powód na skutek doznanych podczas wypadku urazów cierpiał fizycznie i psychicznie. Zaraz po wypadku 30 kwietnia 2001 roku był hospitalizowany przez ponad trzy tygodnie na Oddziale (...) Dziecięcej (...) Szpitala (...) we W., miał wówczas założony wyciąg bezpośredni na kość udową lewą, co oczywiście wiązało się z cierpieniem i dolegliwościami bólowymi. Potem na przełomie czerwca i lipca 2001 roku małoletni powód po raz drugi przebywał na tym oddziale przez ponad tydzień i wówczas zdjęto mu opatrunek gipsowy z kończyny dolnej lewej, rozpoczęto rehabilitację, wszystko to również powodowało dolegliwości bólowe. Do chwili obecnej małoletni powód dyskretnie utyka na kończynę dolną lewą. U małoletniego w trakcie hospitalizacji w szpitalu po

wypadku wystąpiło powikłanie w postaci obrzęku mózgu z przemieszczeniem i poszerzeniem przestrzeni płynowych w okolicy czołowo – ciemieniowej lewej, wodniaki podtwardówkowe i stwierdzono przejściowy połowiczny niedowład twarzowo – kończynowy po stronie prawej, który wprawdzie się wycofał się, ale u małoletniego przez pewien czas występowały zaburzenia mowy wymagające rehabilitacji logopedycznej, to zdaniem Sądu niewątpliwie powodowało u małoletniego nie tylko cierpienia fizyczne, ale i dyskomfort psychiczny. Należy zgodzić się za biegłym psychologiem, iż w trakcie nauki w klasie zerowej małoletni powód narazony był na stygmatyzację i wyśmiewanie przez rówieśników z powodu zaburzeń mowy, co było dla niego źródłem cierpień psychicznych. Istotnym, zdaniem Sądu, przy zasądzeniu zadośćuczynienia był fakt, iż w 2005 roku stwierdzono u małoletniego powoda dyskretny zanik mózgu korowy płatów czołowych, który jak stwierdził biegły z zakresu neurologii jest wynikiem przebytego na skutek wypadku z 30 kwietnia 2001 roku urazu głowy, w tym mózgu. Oznacza to, iż wypadek z 30 kwietnia 2001 roku odcisnął niewątpliwie piętno na zdrowiu małoletniego powoda i na skutek czego małoletni powód musiał być wielokrotnie konsultowany w poradni neurologicznej, jak i lekarza pediatri. Poza tym w 2005 roku u małoletniego powoda występowały jeszcze napady typu padaczkowego związane z przebyciem 30 kwietnia 2001 roku urazem, które wprawdzie teraz już nie występują, ale w ocenie Sądu nie można tego pomijać przy zasądzaniu zadośćuczynienia. Następstwem wypadku z 30 kwietnia 2001 roku i zaistniałego wówczas u małoletniego powoda urazu głowy są symptomy cerebrastenii pourazowej, które wystąpiły w 2005 roku i trwają do chwili obecnej i objawiają się bólami głowy, wzmożoną męczliwością w trakcie uczenia się, problemami z zapamiętywaniem materiału dydaktycznego. Małoletni powód ma problemy z nauką w szkole, często boli go głowa i męczy się, a spowodowane jest to urazem głowy doznanym w trakcie wypadku. Wprawdzie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w D. zaliczył małoletniego powoda J. O. do osób niepełnosprawnych, a niepełnosprawność datuje się u niego od 2000 roku, ale zdaniem Sądu nie ma na to wpływu na zasądzone zadośćuczynienie. Następstwem doznanego przez małoletniego powoda 30 kwietnia 2001 roku urazu głowy, jak wynika z opinii biegłego psychologa M. G. są symptomy cerebrastenii pourazowej, oraz dyskretny zanik kory płatów czołowych i zaburzenia padaczkowe – podobne, a co stwierdził biegły neurolog i te schorzenia miały wpływ na zasądzone zadośćuczynienie.

Zdaniem Sądu zadośćuczynienie w kwocie 50.000 zł jest adekwatne do doznanych przez małoletniego powoda cierpień fizycznych, jak i psychicznych. Niewątpliwym jest, a co wynika z akt szkodowych, iż dotychczas strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wypłaciła powodowi kwotę 17.800 zł tytułem zadośćuczynienia, natomiast pozwany R. T. na podstawie zawartej ugody wypłacił kwotę 5.000 zł zadośćuczynienia. Wobec tego w ocenie Sądu zasadne jest zasądzenie małoletniemu powodowi dalszego zadośćuczynienia w kwocie 27.200 zł.

W myśl art. 822 § 4 kc uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Przez "uprawnionego do odszkodowania" należy rozumieć właśnie poszkodowanego. Z treści powołanego przepisu jasno więc wynika, że jeżeli osoba ponosząca odpowiedzialność cywilną za szkodę jest ubezpieczona w zakresie odpowiedzialności cywilnej, poszkodowany ma dwóch dłużników: osobę która tą szkodę wyrządziła odpowiadającą z tytułu czynu niedozwolonego i w niniejszej sprawie jest to R. T. (2), oraz ubezpieczyciela R. T. (1) tj. pozwane (...) S.A., które odpowiada na podstawie umowy ubezpieczenia. Jeżeli chodzi o sposób spełnienia przez nich świadczenia to między tymi podmiotami istnieje zobowiązanie in solidum. „Uwzględniając istotę zobowiązania in solidum oraz specyfikę actio directa przyjąć należy, że w relacji ubezpieczyciel - poszkodowany, zastosowanie mają zarówno przepisy prawa ubezpieczeń, jak i przepisy prawa cywilnego dotyczące obowiązku naprawienia szkody. Poszkodowany na gruncie takich zasad zajmuje szczególną pozycję prawną wynikającą z tego, że przysługują mu dwa odrębne roszczenia. Między nimi zachodzi ścisła współzależność polegająca na tym, że oba roszczenia istnieją obok siebie dopóty, dopóki jedno z nich nie zostanie całkowicie zaspokojone. Innymi słowy poszkodowany nie może uzyskać dwóch odszkodowań, a o tym w jaki sposób i w jakiej kolejności nastąpi realizacja przysługującego mu odszkodowania decyduje on sam, kierując żądanie przeciwko ubezpieczonemu, albo ubezpieczycielowi, albo obu podmiotom jednocześnie.” - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2011 roku, II CSK 86/11, opubl. OSNC 2012/4/55. Wobec tego na każdym z pozwanych ciąży obowiązek spełnienia świadczenia w całości, a spełnienie świadczenia przez któregokolwiek z nich powoduje wygaśnięcie obowiązku świadczenia pozostałego.

Żądane przez powoda zadośćuczynienia w kwocie 200.000 zł jest w ocenie Sądu zbyt wygórowane, gdy weźmie się pod uwagę już wyżej przytoczone przez Sąd okoliczności. Przy określaniu wysokości "odpowiedniej sumy" (art. 445 § 1 k.c.), jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 1 kwietnia 2004 roku, II CK 131/03, opubl. LEX nr 327923 sąd powinien niewątpliwie kierować się celami oraz charakterem zadośćuczynienia i uwzględnić wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej szkody niemajątkowej. Podstawowe znaczenie musi mieć rozmiar doznanej krzywdy, o którym decydują przede wszystkim takie czynniki, jak rodzaj uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia, ich nieodwracalny charakter polegający zwłaszcza na kalectwie, długotrwałość i przebieg procesu leczenia, stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, wiek poszkodowanego i jego szanse na przyszłość oraz poczucie nieprzydatności społecznej. Z opinii biegłych sądowych J. C., M. G., oraz E. F. wynika, iż w chwili obecnej stan zdrowia małoletniego powoda jest prawidłowy, pod względem psychologicznym małoletni powód obecnie funkcjonuje lepiej, niż bezpośrednio po urazie, mimo stwierdzonej cerebrastenii pourazowej, u małoletniego powoda nie występują już również napady padaczkowe. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd doszedł do przekonania, iż kwota 200.000 zł jest zbyt wygórowana.

W niniejszej sprawie sąd obdarzył wiarygodnością dowody z dokumentów, bowiem nie były one kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, a Sąd również nie znalazł podstaw, by odmówić im waloru wiarygodności. W ocenie Sądu wiarygodne są również opinie biegłych: psychologa M. G. i neurologa E. F., są one w ocenie Sądu spójne, jednoznaczne, wyczerpująco i należycie umotywowane, a nadto zgodne z zasadami logicznego rozumowania. Strona pozwana wniosła zarzuty do obu tych opinii, ale do zarzutów tych biegli wyczerpującą się ustosunkowali. Wskazać należy, iż specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie sprowadza się do oceny zakresu zgodności wniosków opinii z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Sąd dokonując oceny przedmiotowych opinii nie dostrzegł w nich uchybień wyżej wymienionych i uznał wnioski z nich wypływające za prawidłowe. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 grudnia 1990 roku (I PR 148/90, opubl. OSP 1991/11/300) wskazał, iż Sąd może oceniać opinie biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń. W niniejszej sprawie została jeszcze wydana opinia przez biegłego sądowego z zakresu: neurochirurgii, neurotraumatologii i chirurgii dziecięcej J. C. i jej również należy dać w przeważającej jej części wiarę, z wyjątkiem tego gdy biegły wskazał, iż dyskretny zanik korowy w zakresie płatów czołowych nie ma realnego wpływu na stan zdrowia małoletniego, bowiem jest to sprzeczne z opinią biegłego neurologa i psychologa.

Sąd oddalił wniosek dowodowy z zeznań świadka T. I., bowiem zeznania te miały zmierzać do wydania opinii co do stanu zdrowia małoletniego powoda, a co jest niedopuszczalne, a ponadto do akt sprawy przedłożona została dokumentacja lekarska sporządzona przez świadka T. I., a więc zeznania świadka w tym zakresie były zbędne. Sąd pominął dowód z opinii biegłego ortopedy, ponieważ na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Świdnicy 10 września 2012 roku powód cofnął dowód w tym zakresie, oraz pominął dowód z przesłuchania przedstawicieli ustawowych małoletniego powoda wobec ich niestawiennictwa.

Małoletni powód domagał się jeszcze kwoty 31.200 zł tytułem skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb za okres trzech lat przed wniesieniem pozwu, oraz renty z tytułu zwiększonych potrzeb w wysokości 1.400 zł miesięcznie. Renta z tytułu zwiększenia się potrzeb poszkodowanego dotyczy sytuacji, gdy w wyniku doznanej szkody istnieje konieczność ponoszenia wyższych kosztów jego utrzymania w zakresie usprawiedliwionych potrzeb w porównaniu ze stanem sprzed wyrządzenia szkody i są to między innymi koszty opieki sprawowanej chociażby przez osoby trzecie nie mające kwalifikacji w zakresie pielęgniarstwa. Powód w żaden sposób nie udowodnił, iż istniała konieczność poniesienia wyższych kosztów jego utrzymania w zakresie usprawiedliwionych potrzeb w porównaniu ze stanem sprzed wypadku z 30 kwietnia 2001 roku. Z opinii biegłych, przed wszystkim J. C. wręcz wynika, iż powód nigdy nie korzystał ze świadczeń rehabilitacyjnych typu: pobyt w oddziale rehabilitacyjnym, rehabilitacja w trybie ambulatoryjnym, turnus rehabilitacyjny w sanatorium, a wtedy mogłaby być mu potrzebna pomoc osoby trzeciej. W żaden sposób powód nie udowodnił, aby ktokolwiek chociaż z członków rodziny sprawował nad nim opiekę w wymiarze większym, aniżeli konieczna opieka nad małoletnim dzieckiem.

Nie jest również zasadne żądanie ustalenia, że pozwani będą ponosili w przyszłości odpowiedzialność za skutki zdarzenia, które miało miejsce 30 kwietnia 2001 roku w miejscowości N.. W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwala przyjąć istnienia takiej odpowiedzialności po stronie pozwanych. Dokonując ustaleń faktycznych w tej części Sąd oparł się przede wszystkim na opinii biegłych sądowych z: zakresu neurochirurgii, neurotraumatologii i chirurgii dziecięcej J. C., biegłego neurologa E. F., oraz biegłego sądowego psychologa M. G.. Biegli ci jednoznacznie wskazali, iż nie ma podstaw do uznania, że stan zdrowia małoletniego powoda będzie pogarszał się w miarę dorastania. Małoletni powód pod względem psychologicznym funkcjonuje o wiele lepiej niż bezpośrednio po urazie, jest osobą przystosowaną społecznie, lubianą, optymistycznie nastawioną do życia, aktywnie uprawiającą sport . U małoletniego powoda ustąpiły napady padaczkowe i nie jest konieczna rehabilitacja. Wszelkie objawy po wypadku z 2001 roku u małoletniego powoda już ujawniły się i nie ma żadnych podstaw do tego, aby przypuszczać, iż w przyszłości wystąpią jeszcze jakieś skutki zdrowotne u powoda związane z urazem głowy i kończyny jakich doznał w wypadku 30 kwietnia 2001 roku.

Na podstawie art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten urzeczywistnia zasadę słuszności i jest wyjątkiem od obowiązującej zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Do kręgu okoliczności branych pod uwagę przez Sąd przy ocenie przesłanek z art. 102 kpc należą fakty związane z przebiegiem procesu. Sąd uznał, że w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek z uwagi na subiektywne przeświadczenie małoletniego powoda o słuszności dochodzonego roszczenia. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 19 października 2012 roku sygn. akt V CZ 43/12, opubl. LEX nr 1243106 do wypadków szczególnie uzasadnionych w rozumieniu art. 102 kpc zaliczył także sytuacje wynikające z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu sądu. Za taką przesłankę powszechnie uważana jest również zła sytuacja majątkowa i trudna sytuacja rodzinna strony przegrywającej, wyrażająca się w niemożności zwrotu kosztów procesu stronie przeciwnej, bez uszczerbku koniecznego utrzymania siebie i rodziny. Małoletni powód pozostaje na utrzymaniu rodziców, których sytuacja materialna jest ciężka, bowiem jak wynika ze złożonego oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku dochodach i źródłach utrzymania ojciec powoda otrzymuje pensję 1.761 zł z której potrącanie jest zadłużenie w kwocie 431 zł, a matka powoda zajmuje się działalnością rolniczą, z której nie czerpie dochodu. Z tych też względów Sąd nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu stronie pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W..

Wobec tego, że koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu dla pełnomocnika powoda adwokata J. M. nie zostały opłacone – sąd nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Świdnicy na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata J. M. kwotę 4.428 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd miał przy tym na względzie § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1348 ze zm.), zgodnie z którym koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują: opłatę w wysokości nie wyższej niż 150% stawek minimalnych, o których mowa w rozdziałach 3-5 oraz niezbędne, udokumentowane wydatki adwokata. Stawki minimalne wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 200.000 zł - 7.200 zł (§6 pkt 7 w/w Rozporządzenia). Sąd przyznał adwokatowi J. M. kwotę 50 % należnej stawki minimalnej za świadczoną powodowi pomoc prawną z urzędu. W myśl § 2 ust. 1 cytowanego Rozporządzenia zasądzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. W niniejszej sprawie Sąd zobowiązany był zasądzić na rzecz adwokata kwotę adekwatną do poczynionego przez tego adwokata nakładu pracy. Sąd mając na uwadze ten nakład pracy adwokata J. M. tj. sporządzenie kilku pism procesowych, uznał, iż adekwatna będzie połowa stawki minimalnej – 3.600 zł jaka jest należna przy określonej w niniejszej sprawie wartości przedmiotu sporu. Sąd w niniejszej sprawie zwraca uwagę jeszcze na to, iż powód wnosił oprócz zasądzenia zadośćuczynienia w kwocie 200.000 zł za co należna jest stawka 3.600 zł, również o zasądzenie skapitalizowanej renty w kwocie 31.200 zł z tytułu zwiększonych potrzeb za okres, oraz bieżącej takiej renty w kwocie 1.400 zł miesięcznie. Odnośnie renty pełnomocnik powoda nie przedstawił żadnego dowodu, który świadczyłby o zasadności tego roszczenia, pełnomocnik powoda nie wykazał w tym zakresie w ogóle

inicjatywy dowodowej. Wobec tego Sąd zasądził połowę stawki należnej adwokatowi przy wartości dochodzonego roszczenia, a więc kwotę 3.600 zł, do której doliczył jeszcze 23 % stawki podatku od towarów i usług, gdyż zgodnie z § 2 ust. 3 Rozporządzenia w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, opłaty, o których mowa w ust. 1, sąd podwyższa o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach.

Sąd nakazał pozwanym: (...) S.A. z siedzibą w W. i R. T., aby uiszcili na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Świdnicy kwotę 860 zł tytułem brakującej części opłaty stosunkowej, od uiszczenia której powód był zwolniony, przy czym zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego. Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych - kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Zasądzonemu roszczenie to kwota 27.200 zł tytułem zadośćuczynienia, a więc opłata stosunkowa od zasądzonemu roszczenia wynosi 1.360 zł (27.200 zł x 5 %), małoletni powód uiściła opłatę od pozwu w kwocie 500 zł, wobec powyższego pozwani powinni uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Świdnicy kwotę 860 zł tytułem brakującej części opłaty stosunkowej.

W niniejszej sprawie wyrok wydany wobec pozwanego R. T. (1) jest zaoczny. Zgodnie z art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Pozwany R. T. (2) nie stawiał się na żadną rozprawę przed Sądem Okręgowym w Świdnicy, mimo iż był wezwany przez Sąd w sposób prawidłowy, jak również nie złożył pisma procesowego, w którym przedstawiłby swoje stanowisko w sprawie i wobec tego Sąd wydał w stosunku do pozwanego R. T. (1) wyrok zaoczny.

W myśl art. 333 § 1 pkt 3 kpc Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny. Z tych też względów Sąd nadał wyrokowi co do pozwanego R. T. (1) rygor natychmiastowej wykonalności.